

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30.09.2008, sp. zn. 1 To 44/2008, ECLI:CZ:VSPH:2008:1.TO.44.2008.1

Číslo: 5/2010

Právní věta: V případě, kdy v řízení o předání k výkonu trestu odnětí svobody do jiného členského státu Evropské unie vyžádaná osoba namítá, že byla odsouzena pouze k podmíněnému trestu odnětí svobody a nebylo jí doručeno rozhodnutí o jeho přeměně na trest odnětí svobody nepodmíněný, musí soud opatřit podklady pro závěr, že je uvedené rozhodnutí pravomocné a dále že nebylo vydáno v nepřítomnosti vydávané osoby, takže není důvod podmínit předání možností předávaného požádat o obnovu tohoto vykonávacího řízení ve smyslu § 411 odst. 8 tr. ř.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 30.09.2008

Spisová značka: 1 To 44/2008

Číslo rozhodnutí: 5

Číslo sešitu: 1-2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Evropský zatýkací rozkaz

Předpisy: § 404 odst. 2 písm. b) tr. ř.
§ 411 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze zamítl stížnost předávaného L. O., občana Maďarské republiky, proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 7. 2008, sp. zn. 50 Nt 403/2008.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem bylo rozhodnuto tak, že jednak podle § 411 odst.1 tr. ř. se L. O., státní občan Maďarské republiky, předává na základě Evropského zatýkacího rozkazu Okresního soudu v Trebišově ze dne 30. 11. 2007, sp. zn. 4 T 234/02, do Slovenské republiky k výkonu trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku se zařazením do I. nápravně výchovné skupiny, který mu byl uložen trestním příkazem Okresního soudu v Trebišově ze dne 21. 5. 2002, jenž převzal dne 29. 7. 2002, pro trestný čin zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 3 tr. zák. Slovenské republiky ve znění platném do 31. 12. 2005, jehož se měl dopustit jako zákonný otec nezletilých dětí K., Z., P. a J. O. tím, že nepřispíval na jejich výživu, a to v místě trvalého bydliště ani jinde od 1. 9. 2001 do vznesení obvinění, tj. do 21. 2. 2002, ačkoliv tato povinnost vyplývá ze zákona o rodině a byla mu uložena rozsudkem Okresního soudu ve Svidníku, sp. zn. 5 C 360/01, který nabyl právní moci dne 3. 8. 2001, podle něhož měl přispívat na dceru K.

měsíčně částkou 2400 Sk, na dceru Z. měsíčně částkou 1900 Sk, na syna P. měsíčně částkou 1600 Sk a na dceru J. měsíčně částkou 1400 Sk, vždy do 15. dne v měsíci k rukám matky dětí počínaje dnem 1. 7. 2001 a na běžném výživném tak dluží částku 46 060 Sk (bod I. výroku usnesení) a dále (pod bodem II.) tak, že podle § 411 odst. 4 tr. ř. se L. O. bere do předběžné vazby.

Své rozhodnutí Krajský soud odůvodnil tím, že rozhodl na návrh státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem učiněný na základě Evropského zatýkacího rozkazu vydaného příslušným justičním orgánem Slovenské republiky, přitom zjistil, že se neuplatní žádná z podmínek vylučujících předání uvedených v § 411 odst. 6 tr. ř. Poukázal na to, že L. O. není občanem České republiky, ani zde nemá trvalý pobyt, není žadatelem o přiznání mezinárodní ochrany, není v České republice stíhán pro stejný trestný čin, nebyl pro vyžádaný skutek v České republice odsouzen, výkon trestu není promlčen pro výkon předchozího trestu odnětí svobody, pro nějž byl předán rozhodnutím Krajského soudu v Praze ze dne 2. 5. 2007, sp. zn. Nt 465/2007, které nabylo právní moci dne 16. 5. 2007, ani se na jeho odsouzení nevztahuje amnestijní rozhodnutí vyhlášené v České republice a trestný čin zanedbání povinné výživy je trestný i podle trestního zákona České republiky. Konstatoval, že jsou splněny i další zákonné náležitosti popsané v § 404 odst. 2 tr. ř. stran maximální i skutečně uložené výše trestu odnětí svobody. Odmítl námitku předávaného, že byl odsouzen pouze k podmíněnému trestu a neobdržel rozhodnutí o jeho přeměně na trest nepodmíněný s tím, že základem pro vydání evropského zatýkacího rozkazu je pravomocný trestní příkaz Okresního soudu v Trebišově ze dne 21. 5. 2002 a tento příkaz jmenovaný převzal dne 29. 7. 2002, jak je patrné z dokladu o jeho doručení, o jiném rozhodnutí jako podkladu po jeho vydání se evropský zatýkací rozkaz Okresního soudu v Trebišově nezmiňuje. Proto nepodmínil předání splněním dalších podmínek, jak to uvádí § 411 odst. 8 tr. ř. Poukázal i na obligatornost rozhodnutí o vzetí do předávací vazby podle § 411 odst. 4 tr. ř.

Proti tomuto usnesení podal předávaný L. O. ihned po jeho vyhlášení do protokolu o veřejném zasedání, tedy v zákonné lhůtě, stížnost, a to do obou jeho výroků, kterou nijak neodůvodnil a to ani dodatečně do dne konání veřejného zasedání u Vrchního soudu v Praze.

Vrchní soud v Praze přezkoumal z podnětu podané stížnosti podle § 147 odst. 1 tr. ř. správnost všech výroků napadeného usnesení i řízení mu předcházející a dospěl k následujícím závěrům:

Vrchní soud v Praze především shledal, že v řízení, které předcházelo napadenému usnesení, bylo postupováno v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu upravujícími předání vyžádaných osob z České republiky (§ 408 a § 409 tr. ř.). Jeho podkladem byl evropský zatýkací rozkaz (dále jen EZR) řádně vydaný Okresním soudem v Trebišově, Slovenská republika, dne 30. 11. 2007 pod sp. zn. 4 T 234/02 za účelem zadržení a předání L. O. (v EZR označen jako L. O.) k výkonu trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku do Slovenské republiky, který mu byl uložen trestním příkazem téhož soudu ze dne 21. 5. 2002 pod toutéž spisovou značkou.

Krajský soud rozhodoval v souladu s ustanovením § 411 odst. 1 tr. ř. o předání jmenovaného na základě návrhu státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem a důvodně po provedeném dokazování dospěl k závěru, že podmínky pro předání jmenovaného byly splněny (§ 404 odst. 2 písm. a/ a b/ tr. ř.), resp. že nebyly splněny podmínky pro zamítnutí předání uvedené v § 411 odst. 6 tr. ř., resp. § 409 odst. 3 písm. h) tr. ř. Své úvahy a závěry v tomto směru krajský soud v odůvodnění usnesení náležitým způsobem rozvedl, vrchní soud neshledal důvodu na nich cokoliv měnit, neboť je shledal v souladu se zjištěnými skutečnostmi vyplývajícími z obsahu spisu i v souladu se zákonem.

Nedostatek spočíval pouze v tom, že námitku předávaného, že byl odsouzen pouze k podmíněnému trestu odnětí svobody a nebylo mu doručeno rozhodnutí o jeho přeměně na trest odnětí svobody nepodmíněný, krajský soud bez dalšího odmítl pouhým poukazem na obsah evropského zatýkacího

rozkazu, aniž by si opatřil podklady pro náležité posouzení této otázky. Pominul tak skutečnosti vyplývající z Příkazu prokurátora Krajské prokuratury v Košicích ze dne 11. 12. 2007, které do určité míry potvrzovaly tuto námitku předávaného, totiž, že trestním příkazem Okresního soudu v Trebišově, sp. zn. 4 T 234/2002 ze dne 21. 5. 2002 měl být L. O. skutečně pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody ve výměře 12 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu dvou let. Zároveň však se v tomto příkazu poukazuje na to, že usnesením z 24. 6. 2004 pak tentýž soud pod stejnou sp. zn. měl rozhodnout, že jmenovaný tento trest vykoná, přičemž 19. 10. 2004 měl vydat opatření o nařízení jeho výkonu. Předmětný trestní příkaz ani další uvedená rozhodnutí si však krajský soud od Okresního soudu v Trebišově nevyžádal, nevyžádal si ani doklady o jejich doručení předávanému, takže spolehlivě nemohl posoudit otázku, zda usnesení o tom, že předávaný původně uložený podmíněný trest odnětí svobody vykoná, vůbec nabylo právní moci, a je tedy vykonatelné. Zcela neopodstatněně pak krajský soud uzavřel, že není důvodu podmínit předání možností předávaného požádat o obnovu tohoto vykonávacího řízení ve smyslu § 411 odst. 8 tr. ř., neboť si neověřil, zda zmíněná rozhodnutí nebyla vynesena v jeho nepřítomnosti. Vrchní soud si zmíněná rozhodnutí od Okresního soudu v Trebišově proto vyžádal a zjistil, že přes uvedené pochybení krajského soudu není třeba jeho rozhodnutí považovat po stránce věcné za vadné.

Především Vrchní soud v Praze zjistil, že trestním příkazem Okresního soudu v Trebišově ze dne 21. 5. 2002, sp. zn. 4 T 44/2008, byl předávaný za trestný čin zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 1, odst. 3 tr. zák. Slovenské republiky, spáchaný výše popsáním skutkem, odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu dvou let. Tento trestní příkaz byl předávanému doručen, jak zjistil již Krajský soud v Ústí nad Labem, dne 29. 7. 2002, a nabyl právní moci dne 7. 8. 2002. Usnesením ze dne 24. 6. 2004 pod stejnou sp. zn. Okresní soud v Trebišově rozhodl tak, že odsouzený L. O. trest odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu dvou let, uložený výše uvedeným trestním příkazem ze dne 21. 5. 2002, vykoná s tím, že se zařazuje pro jeho výkon do I. nápravně výchovné skupiny. Proti tomuto usnesení podal L. O. stížnost, o níž bylo rozhodnuto usnesením Krajského soudu v Košicích ze dne 7. 10. 2004, sp. zn. 5 Tos 29/04 tak, že stížnost jako nedůvodnou zamítl. Tím předchozí usnesení Okresního soudu v Trebišově ze dne 24. 6. 2004 nabylo právní moci, usnesení Krajského soudu v Košicích pak bylo L. O., jak vyplývá z kopie doručanky, doručeno dne 5. 11. 2004. Je tedy zřejmé, že řízení o tom, že předávaný původně uložený podmíněný trest odnětí svobody vykoná, bylo provedeno za jeho osobní účasti a jeho námitka, že o rozhodnutích nevěděl, je v rozporu z výše uvedenými skutečnostmi.

Z výše uvedeného vyplývá, že po stránce věcné shledal Vrchní soud v Praze výrok krajského soudu pod bodem I. v souladu se zákonem a tedy stížnost předávaného L. O. nedůvodnou.

Stejně tak shledal vrchní soud nedůvodnou stížnost předávaného podanou vůči výroku pod bodem II. usnesení krajského soudu, neboť v případě, že soud rozhodne o tom, že se vyžádaná osoba předává, musí zároveň povinně rozhodnout i tom, že se bere do předávací vazby (§ 411 odst. 4 tr. ř.).

Proto Vrchní soud v Praze rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.